

Bijna te laat

DOOR C. B. JONGEJAN - DE GROOT

Hoofdstuk I.

Een hardloperij met hindernissen.

„Je zal zien, dat Rob het wint”.

„Nietwaar. Bert! Bert kan 't hardste lopen van alle jongens”.

„Hup Rob... Hup Bert...”

Hijgend wachtten de twee jongens, die de belangstelling hadden van het hele schoolplein bij het schoolhek. Rob stopte zijn veters in zijn schoenen en Bert haalde zijn kniekousen nog eens extra op.

't Kwam er nu op aan. Al de andere klasgenoten waren afgevallen en samen waren zij overgebleven. Niets mocht ze hinderen bij deze laatste wedloop, die uit zou maken, wie 't hardste kon lopen van alle jongens der hoogste klas.

„Een... twee... drie...”

Rolf Reman, die het startsein zou geven, ketste bij dat „drie” met zijn hak op de stenen van het schoolplein, dat de vonken eraf vlogen. En Rob en Bert schoten als een pijl uit de boog weg, waaiend met hun armen, dat het een lust was.

Ze bleven gelijk. De kinderen op 't schoolplein hielden hun adem in van spanning. Nu waren ze bij de muur. Nóg tikten ze gelijk aan. Nu nog terug.

„Hup Rob... Toe dan Bert. Vooruit dan.....”

Bert schoen nu iets te winnen. Als hij de voorsprong nog iets kon vergroten, zou hij vast en zeker het eerste aankomen.

Toen gebeurde er iets, wat de kansen keerde. Bert struikelde in zijn geweldige vaart en wist zijn evenwicht wel te bewaren, maar Rob was hem een armlengte voorgekomen en Bert kon de achterstand niet meer inhalen.

Met een kreet van teleurstelling werd hij begroet door zijn vriendjes en de kameraadjes van Rob hieven een Indiangekrijs aan.

Maar Rob weifelde, of hij die huldebetuiging wel aan kon nemen.

„Als Bert niet gestruikeld was...”, hilde hij.

„Kletsboek”, riep Ric Riemersma. „Bij een echte wedstrijd houden ze daar ook geen rekening mee”.

De korte dikke Bert Severijn baande zich met zijn ellebogen een weg naar de overwinnaar.

„Overdoen, Rob?”

Maar Rob Ruis kreeg geen gelegenheid om zijn sportriyaal te antwoorden.

Meneer Snelders, die het spel van verre had aangezien, was op de kring toegedrenteld en legde zijn hand op de schouder van Bert.

„Dat overdoen zou 'k maar eens uitsstellen. 't Is tijd om te beginnen en als je 't mij vraagt, vind ik de schoolplaats niet geschikt voor zulke ondernemingen. De kleintjes durven geen vin te verroeren, als er twee van die grote jongens als renpaarden over het plein hollen”.

Tingelingeling.....

Ja, daar had je de bel al. Bert en Rob begrepen, dat er geen sprake was van over doen.

„Later dan maar”, trooste Rob, terwijl ze naar binnen liepen.

Maar Bert Severijn kon zich niet rustig voelen voor en aler deze smaad van zijn korte, dikke nekje was afgewenteld.

Tijdens de Bijbelse Geschiedenis luisterde hij wel aandachtig op de gedachten konden gewoon niet afdwalen, als mijnheer Snelders vertelde. Het ging over Simson en de Filistijnen. Dat was me nog eens een vechter, die Simson. Die was door niemand te verslaan.

Ja, maar die Simson pochte niet op eigen kracht. Die kon zo vechten, omdat God aan zijn zijde was.

Hè, dat vertellen moest nu maar net zo lang duren tot de school uitging.

Maar neen hoor. Precies om half tien werd de Bijbelse Geschiedenisles beëindigd door een Psalm en toen werd dat grote zwarte bord gekanteld, waar die verschrikkelijk moeilijke sommen op stonden.

„In een wijnvat, waar een lek in zit”, las Bert.

Hè, waarom moesten er nu ook altijd lekken zitten in wijnvaten en waarom moesten er altijd wandelaars elkaar tegemoet lopen? Als 't nou nog jongens waren, die met elkaar om 't hardst liepen. O ja, die wedloop tussen Rob en hem.

Voor hij zijn schrift opende om aan zijn sommen te beginnen, schreef hij op een vloeitje: „Rob, 't is woensdag. Kom je vanmiddag op de Buitenweg, dan doen wij 't over”.

Het vloeitje werd opgevouwen en op de bank van Rob gewipt. Rob, die al druk bezig was de eerste som op een kladpapiertje uit te rekenen, las wat er op het vloeitje stond en schudde toen het hoofd. Hij keek om en prikte met zijn vinger naar de ruggen van Ric en Rolf, die voor hem zaten.

O, Bert begreep dat best. „'k Heb al een afspraak gemaakt met mijn eigen vriendjes”, betekende dat.

Flauwerd, die Rob. 't Zou erg zijn, als ze hem voor vanmiddag eens meenamen. Neen hoor, als die drie een afspraak hadden, kon je op het dak gaan zitten. Altijd met hun drietjes bij elkaar en altijd samen smoezen ook.

Nou ja, hij had ze niet nodig, hoor. Hij ging vanmiddag zijn visjes zoeken in één van de sloten buiten het dorp.

Rob op zijn beurt piekerde tussen twee sommen over het dikkertje achter hem. Vervelend, dat hij voor vanmiddag geen nieuwe afspraak kon maken met Bert. Maar 't was vandaag zulk fijn weer en ze waren al in zo'n tijd niet in hun Indianenkamp geweest.

En Bert meenemen ging ook niet, hun kamp mocht niet ontdekt worden. Niemand van de jongens wist dat fijne plekje.

Misschien zouden Ric en Rolf wat later willen gaan. Hij kon 't even vragen. Mijnheer Snelders stond met zijn rug naar de klas.

Rob prikte met zijn vinger in Ric's rug, maar dat had onverwachte gevol-

gen. Ric, die midden in het wijnvat-probleem zat, gaf een gilletje van schrik. Ja, eigenlijk was 't maar een begin van

een gilletje, doch meneer Snelder had goede oren.

„Worden de zes R's onrustig?” informeerde hij.

Ric en Rob bogen zich over hun werk en Rolf keek verongelijkt op. De zes R's, zo noemde de hoofdonderwijzer hen, omdat de voornamen en de achternamen van de onafscheidelijken met een R begonnen.

„'k Dee niks, meneer”.

„Het waren deze keer maar vier R's meester”, lachte Rob ondeugend.

Ric keek nog even om en trok zijn wenkbrouwen op. Had Rob hem soms iets willen zeggen? Maar Rolf schudde het hoofd en ging rustig aan zijn sommen verder. De eerste keer was mijnheer Snelders niet boos geworden, maar als ze nu weer babbelden, kon hun vrije middag wel eens gevaar lopen.

En Bert Severijn? Deze was een grotere baas in 't hardlopen dan in het rekenen. Na schooltijd moest hij zijn sommen afmaken en Rob en de anderen waren al lang naar huis, toen hij eindelijk buiten kwam.

Maar enfin, wat in 't vat zit, verzuurt niet. Lang bleef Bert er niet over piekeren en fluitend liep hij in de heerlijke zonneschijn van de meidag naar huis.

(Wordt vervolgd).

delaars, drie zeilschepen, drie grote sterren, drie rozen, drie almachtige namen.

In couplet 1 begint de regel met: en komt daar; in het laatste: en noemt; De tussenliggende verzen beginnen gelijk: en ziet daar.

Bij het opzeggen zijn ze altijd een steunpunt voor het geheugen. Terwijl je spreekt, zie je het gedicht voor de ogen staan.

Voor de goede voordracht komt er nog wat anders kijken; je moet je helemaal inleven in dit gedicht van Nijhoff. Lees eerst wat ik in augustus schreef over hem en zijn moeder. Nijhoffs gedichten gaan bijna altijd over dezelfde thema's (=onderwerpen) nl.: het kind, de moeder, de soldaat. Hier over de moeder en het kind.

We stellen ons die beiden nu heel duidelijk voor:

Avond. Lichtbundel over de tafel in de huiskamer. Kachel brandt. Vlammetjes achter het mica. „Naar bed kind!” Hè moeder, 't is zo gezellig. „Ja, ja, naar bed! Ik kom je straks toedekken”. Het waait zo moeder. „Ik zal voor je zingen. Ga maar!” — Zolderkamertje. In bed: Hu, de wind waait om het huis, over het dak! „Bang in 't donker, bang alleen”. — Trap kraakt. Deur gaat open. Moeder! Zingen moeder! En moeder, zingt. Ook zij hoort de wind. Maar zij

is niet bang voor de wind, ze is wèl bang voor de toekomst. Haar jongen daar onder de dekens en het witte laken is nog klein. Zal hij gezond zijn? Welke wegen zal hij gaan? Waarheen zal hij later zwerven? Niet elk schip keert terug naar de haven! Nu is ook zij bang in 't donker, bang alleen. Maar dan ziet ze op naar de hemel. De ster van Bethlehem. Ze gelooft, ze hoopt, ze heeft lief (1 Corinthe 13:13) Ze denkt aan God, de Vader, die 't al regeert; aan God, de Zoon, Jezus Christus, die ons zalig maakt; aan God, de Heilige Geest, die haar en haar kind troost en eeuwig bij hen blijft (zondag 20).

En dan is alle angst voorbij. Voor de wind, want God wijst ook de wind, „spoor en loop en baan”. Voor de toekomst, want die is in Gods hand.

Voel je, dat er een opklimming, een climax is in dit gedicht? Ook hier eindigt het in: „Prijs God”, zong zij, „Zijn hand zal u bewaren”.

Neem dit nu alles goed in je op. Laat het op je inwerken. Leer met heel veel ijver je gedicht. Luister naar je eigen stem of daar ook de klank in komt, die bij elke gedachte, bij elk gevoel hoort. En wacht dan een week of drie vóór je het in de klas voordraagt. Want een gedicht moet bezonken zijn.

Frans C. van Dorp.

Bijna te laat

DOOR C. W. JONGEJAN - DE GROOT

Hoofdstuk II.

Een streep door Rob's rekening Bert speelt voor luistervink

Bakker Ruis, de anders zo gemoedelijke en vrolijke dikzak, trok een gezicht als een oorworm. Alle vervelende dingen kwamen vanmorgen ook bij elkaar. Eerst een boodschap, dat Henk ziek was en nu die twee telefoontjes achter elkaar van klanten, die ver weg woonden en wat koekjes en gebak wilden bezorgd hebben.

En door al die soesa was er een baksel

krakelingen nog veel te bruin geworden.

Moeder Ruis luisterde naar de klachten van haar man en troostte: „Nu ja, over de boodschappen, die bezorgd moeten worden, zou 'k me nu maar niet druk maken. Rob heeft vanmiddag geen school. Die heeft prachtig de tijd om ze weg te brengen”.

„Tingeling..... Blijf maar”.

't Was Rob, die waarschuwde, dat het geen klant was, die binnen kwam.

Bakker Ruis viel maar direct met de deur in huis.

„Ha Rob 't komt me erg van pas, dat je een vrije middag hebt. Henk is ziek en nu kan jij fijn wat boodschappen wegbrengen”.

„Hè vader.....”

De teleurstelling lag duimendik op Rob's gezicht. Moeder trok haar jongen naar zich toe.

„Niet tegenstribbelen, Rob. Je bent haas over al je vrije middagen en vader vraagt het je niet om je te plagen”.

„Maar 't is vandaag mooi weer en 't heeft zo lang geregend”, klaagde hij.

„Heb je met Ric en Rolf afgesproken?” vroeg moeder.

„Ze zouden me halen om twee uur”.

„Kijk eens aan, dat treft mooi. Ik zal zorgen, dat de boodschappenmand gepakt staat. Ric en Rolf lopen vast wel even met je mee en als je dan de mand teruggebracht hebt, ben je zo vrij als een vogeltje in de lucht”.

Rob knikte, maar zijn gezicht bleef betrokken. Minstens een uur zou er wel heengaan met de boodschappen en dan zou 't misschien te laat zijn voor het Indianenkamp.

En 't was nog maar de vraag, of Rolf en Ric zin hadden om mee te lopen. Misschien gingen zij wel op hun eentje naar het kamp.

Maar nu had Rob de trouw van zijn vriendjes toch onderschat. Precies twee uur stonden ze voor de deur en keken zij naar beneden, waar bakker Ruis bezig was een heerlijke taart met slagroom te bespuiten.

Rolf zuchtte hardop: „k Wou, dat mijn vader maar bakker was. Een veel fijner vak dan dokter”.

„En ook veel fijner vak dan kweker”, vond Ric.

„Bij jullie thuis valt er tenminste nog wel eens wat fruit af. Maar als je vader dokter is.....”

Bakker Ruis kreeg meelij met de twee watertandende jongens. Hij liep naar boven en pakte een zakje met krakelingen in de boodschappenmand.

„Ziezo Rob, knabbel die maar met je kameraadjes op, hoor. Ze zijn wat hard gebakken, maar dan geef je ze maar een knauwtje extra”.

Rob lachte. Hij kende zijn vriendjes. Met dat lokaas in zijn mand zou hij ze zeker meekrijgen.

Verwonderd keken de vriendjes naar de grote mand, die aan Rob's arm bengelde.

„Neem jij proviand mee naar het kamp?” vroeg Ric. „Joh, die mand krijgen we nooit door 't gat van de heg”.

Rob vertelde hoe de vork in de steel zat en Rolf en Ric keken wel een beetje sip. Doch er was geen sprake van, dat ze Rob alleen lieten trekken, vooral niet toen Rob het zakje krakelingen liet zien, dat ze onderweg op mochten knabbelen.

„Laten we die krakelingen bewaren voor 't kamp”, stelde Ric voor. „Als we vlug lopen, kunnen we best in een uur terug zijn en van hier naar het kamp is het een kwartier lopen”.

Rob nam drie koekjes uit het zakje en kauwende begonnen ze welgemoed hun tocht.

Bert Severijn stapte met een jam-potje in zijn ene hand en een schepnet in de andere hand over de landweg, die naar 't viaduct liep.

't Viaduct was de onjuiste naam voor

het stenen bruggetje, dat over een beekje liep, dat de grootste tijd van het jaar niet meer was dan een droge sloot.

Maar dat had voor Bert het grote voordeel, dat hij af kon dalen tot vlak bij de bedding om daar te kijken, of er iets van zijn gading te vinden was. Bij het bruggetje trok hij zijn kousen en

schoenen uit en was met een paar sprongen beneden.

Veel stekelbaarsjes zou hij niet vangen. De sloot was maar zelden zo droog geweest als vandaag. Nou ja, dan was zijn tocht toch niet vergeefs, want dan kon hij nog wel wat plantjes meenemen voor zijn aquarium. Wacht, dat waterplantje was wel aardig en daar lag een mooie grote kiezelsteen.

Voorzichtig groef hij wat plantjes uit en stopte ze in het jampotje, dat hij meegenomen had. Jammer van zijn vrije middag. Kwart voor drie was het nu. Zou hij de beek volgen om te zien, of er verder op nog water in de beek was?

Hij klom naar het bruggetje, dat wat hoger lag dan de weg en probeerde de loop van de beek te volgen. Kijk, daar kwamen ook een paar jongens aan. Zou hij ze kennen? Dat zou leuk zijn, dan had hij gelijk wat gezelschap op de terugweg. Wie waren het? O hij zag het al, de drie vriendjes. Neen, dan ging hij zijn eigen weg maar. Als ze hem niet nodig hadden, had hij hen ook niet nodig.

Wacht, hij zou hen een poets bakken. Hij wist een fijn plekje om zich te verstoppen. Hij zou zich weghouden en dan ineens tevoorschijn springen. Bert glunderde en dan zouden Rob en hij meteen hun wedstrijd over kunnen doen.

In de hoop, dat de drie hem niet gezien hadden, sprong hij terug naar de bedding en kroop op handen en voeten onder het bruggetje. Tusschen de pilaar en het steunpunt van de brug was de aarde afgebrokkeld. Bert had het hol ontdekt, toen hij een vorige keer op verkenning uit was. Hij kroop in het gat en lachte in zijn vuistje. Hier zou hij wachten en straks onverwacht tevoorschijn springen. De drie vrienden naderden vlug. Ze stapten stevig door en waren het bruggetje genaderd, toen Bert nog maar goed en wel in zijn schuilplaats zat. Tot zijn grote schrik hoorde deze Rob uitroepen: „Kijk eens lui, daar liggen een paar schoenen en kousen in 't gras”.

Ze stonden nu boven op de brug en hun stemmen waren duidelijk te verstaan.

„Er zal toch niemand verdronken zijn?” zeide Rolf.

„Zeker in een droge sloot”, lachte Ric.

„Laten we die kousen en schoenen maar stil laten liggen. Het zijn sportkousen en ze behoren natuurlijk aan een jongen, die wat verderop gedwaald is”.

„Misschien hebben er hier in de buurt ook wel jongens een Indianenkamp, net als wij”, zei Rolf.

„Zo'n fijn kamp heeft niemand”, gnuifde Rob. „En ik heb het ontdekt”.

„Nou ja, daar was niet veel kunst aan. Jij kwam alleen te weten, dat er een gat in de heg van 't kasteel, vlak naast het hek was. En toen was 't alleen nog maar de kunst om andere jongens uit de tuin te houden”.

„En daar heb ik voor gezorgd”, grinnikte Ric. „Een bordje met „Verboden, hier liggen voetangels en klemmen” erop en niemand van de andere jongens waagde zich meer in de tuin”.

„Nou ja, ze hadden eerst al genoeg vernield ook. De eigenaar heeft alle ramen met planken dicht moeten laten spijkeren”, zei Rob. „Wij hadden er nooit iets vernield”.

Ze stapten vlug weg zonder meer om te kijken naar de schoenen. En Bert? Die was niet te voorschijn gekomen. Neen hoor, die was zo maar opeens achter het grote geheim van zijn vriendjes gekomen en dat zou hij uitbuiten ook.

Hij wachtte tot zij uit het gezicht waren verdwenen en krabbelde vlug te voorschijn. Ha, zijn kousen en schoenen lagen er nog. Hardop grinnikend om de poets, die hij zijn vriendjes ging bakken, begon hij langzaam in de richting te lopen, waarin zij verdwenen waren.

Er voerde maar één weg naar 't dorp en hij moest die wel volgen. Maar bij de eerste zijweg zou hij afslaan. Hij zou dan op een holletje naar huis lopen, zijn schepnet en jampotje wegbrengen en dan ging hij op zoek naar het Indianenkamp. En hij moest alweer grinniken, toen hij dacht aan de gezichten, die zijn vriendjes zouden zetten, als ze er achter zouden komen, dat hun geheim uitgelekt was.

„Als Rob niet al te woedend is, kunnen we ook onze wedstrijd nog over doen”, bedacht Bert. Er was plaats genoeg in de tuin met de voetangels en klemmen. Bert grinnikte weer. Het wordt nog een fijne middag.

(Wordt vervolgd).

Hoofdstuk III.

HET KASTEEL. DE ZES R'S
KIJKEN OP HUN NEUS.

Het sloeg precies half vier, toen de jongens de bakkerswinkel verlieten.

Fijn vroeg nog. Het was van huis van Rob naar het kasteel niet langer dan een kwartier lopen. Om zes uur moesten ze terug zijn, dus twee en een half uur hadden zij de tijd.

Dwars door het dorp liepen ze in de richting van het kamp. Toen ze de laatste huizen van de dorpstraat achter zich hadden gelaten, zagen ze in de verte het grote massieve gebouw al boven het geboomte uitsteken.

Het kasteel was wel een erg weidse naam voor het negentiende-eeuwse oude huis. Wel had het binnen zijn muren adellijke families geberbergd, maar een kasteel kon je toch dat vierkante plompe gebouw zonder torens of grachten niet noemen.

Anno 1840 stond er op de grote verweerde gevelsteen. Meer dan 100 jaar had dat huis daar gestaan. Een prachtig aangelegde tuin, die wel de naam had mogen dragen van park, was nu verwilderd en welig tierde het onkruid en overwoekerde de paden en perken.

Die wildernis was aan het oog onttrokken door een ligusterheg, die in geen jaren gesnoeid was.

Alle ramen van het huis waren dichtgespijkerd met planken. Toen er geen huurder voor het huis kwam opdagen, had de eigenaar dit de meest aldoende manier van verzekering gevonden tegen de baldadige dorpsjeugd.

Ook na deze maatregel hadden de jongens geprobeerd met hun baldadige streken het huis te beschadigen, maar veldwachter Zoetekouw had een oogje in 't zeil gehouden en het waarschuwend bordje, waarover Ric gesproken had, had de rest gedaan.

Een huis waaraan niet veel meer te vernielen was en een tuin, waarin voetangels en klemmen lagen... neen hoor, daar lieten de belhamels zich niet meer zien.

Op een woensdagmiddag, nu ongeveer een jaar geleden, hadden Rob, Ric en Rolf het gat in de heg ontdekt. Of neen, eigenlijk had Bruno, de grote herdershond van Rob dit gedaan.

Op een wandeling was hij plotseling verdwenen. Rob had even gefloten en toen hadden ze ontdekt, dat Bruno een speurtocht door de tuin maakte en zijn weg had gevonden door een opening in de ligusterhaag.

Op handen en voeten hadden de jongens dezelfde weg genomen. Achter het huis om waren ze gegaan en te midden van een verwilderde plantengroei hadden ze daar het kleine tuinhuisje gevonden, dat ze tot hun Indianenkamp hadden gemaakt. Van de weg af was het niet te zien en voor de jongens, die het gat in de heg mochten ontdekken, had Ric het misleidende bordje neergeplant.

„Ziezo, we zijn er”.

De drie vrienden keken naar alle kanten uit. Toen de omgeving veilig bleek, kropen ze achter elkaar door het gat, dat van de weg af onzichtbaar was. Dwars door de omhoogwoekerende planten maaiden ze naar het prieeltje, dat daar zo veilig verborgen stond.

En toen... Rob uitte een kreet van schrik... Toen zagen ze, dat hun kamp ontdekt was. Op de verhoogde drempel van het tuinhuis zat... Bert Severijn. Hij had blijkbaar hun schatten overhoop gehaald, want hij had een krans van kippeveren om zijn hoofd gebonden en in zijn mond bungelde één van de stenen pijpen, die de jongens bij hun Indianenuitrusting bewaarden.

Hij stak 'n hand in de hoogte en riep: „Phsaw. De witte bison groet de rode broeders”.

Hij wees met een doodleuk gebaar op zijn pijpje en zei: „Pshaw, het bleekge-

zicht rookt alvast een vredespijp. Hij heeft geen lust aan de scalpen van zijn rode broeders”.

Toen de jongens bleven zwijgen, vervolgde hij: „Waarom spreken de roodhuiden niet? Het is toch de moeite waard te weten, of het bleekgezicht met dappere of laaghartige mannen te doen heeft”.

Rob was de eerste, die zijn tegenwoordigheid van geest terugkreeg. Hij wierp zich met een onverwachte uitval op Bert en rolde met hem over de grond.

„Deze rode krijgsman heeft zin in jouw scalp, kereltje”, brulde hij.

Ric en Rolf wilden hem te hulp komen, maar het slachtoffer steunde:

„Neen strijders, geen drie rode mannen tegen één blanke. Dat is laf”.

„De rode strijder kan best alleen de overwinnings-lauweren plukken”, riep Rob en hij kreeg gelijk.

Bert kon beter hard lopen dan worstelen en het duurde niet lang, of Rob had de knie op zijn borst gezet en Bert kermde, dat de rode strijder de witte bison overwonnen had.

Rob trok nu een gewichtig gezicht en wenkte zijn vriendjes.

„Willen mijn twee medestrijders deze Indianenverrader maar knevelen? Dan zullen we hem ondervragen”.

Toen Bert stevig gebonden was, vroeg Rob: „Wanneer is het bleekgezicht hier aangekomen?”

„Een half uur geleden”, zei Bert.

„Heeft hij deze vergaderplaats van de dappere strijders zelf ontdekt?”

Bert schudde 't hoofd en riep: „Pshaw, ik ben een prairiejager en terwijl ik ginds door mijn jachtvelden zwierf, kwan, ik bij de rivier terecht Mijn rode broeters kruisten mijn weg, ze babbelden als squah's op een plaats, die niet veilig was voor mijn oren”.

„Dus de moccasins, die bij de rivier lagen, waren van de witte Bison?” vroeg Rob.

„Oef, oef”, zei Ric. „Het is onvoor-zichtig door te dringen in de wigwams van de rode strijders. Gij zult boeten”

„De witte Bison kent geen vrees”, zei Bert. „Hij wil zelfs niet de schijn van vreesachtigheid op zich laden”.

„Laten we deze blanke indringer de hongerkwelling opleggen”, zegt Rob.

Ric viel uit zijn rol: „De hongerkwel-ling, wat is dat nou weer?”

Rob haalde met een plechtig gebaar zijn zakje krakelingen voor de dag.

„Deze jachtbuit zal voor de ogen van de witte Bison opgegeten worden. Het water zal hem in de mond komen van verlangen, maar zijn vijanden zullen de buit alleen verslinden. Pshaw”.

„Pshaw”, juichten Rolf en Ric.

„O snode wreedaards”, zuchtte Bert.

Langzaam knabbelden de drie plaag-geesten hun krakelingen voor de ogen van het dikkertje op. Rob gaf een knip-oogje naar zijn vriendjes. Natuurlijk zouden ze Bert wel wat meegeven.

Bert scheen echter niet veel vertrou- wen te hebben in de gulheid van zijn vriendjes. Hij ging rechtop zitten en probeerde onderhandelingen aan te kno- pen. Laten we onze strijdbijl begraven. Als jullie mij wat meegeven, zal ik je een geheim vertellen van het kasteel”.

Rob lachte. „Zeker dat ouwe spook- verhaal, dat niemand in 't dorp gelooft”.

Maar Bert schudde het hoofd. „Neen, geen spookverhaal. Er gaat iets met dit huis gebeuren en gauw ook. En ik weet wat dat is”.

(Wordt vervolgd).

Bijna te laat

DOOR C. B. JONGEJAN - DE GROOT

„Wordt het huis afgebroken?” vroeg Rob.

„Eerst een krakeling, anders rep ik er met geen woord over”, hield Bert vol.

„Laten we hem dan zijn zin maar geven”, stelde Ric voor.

Bert begon meer eisen te stellen. „Ook mijn banden losmaken”.

Rolf begon de touwtjes al los te knopen en Bert probeerde nog meer voordelen uit zijn overwinning te slaan.

„En Rob moet dadelijk ook nog de wedstrijd over doen”.

„Ja, ja, we zullen je overal je zin in geven, als je nou maar op de proppen komt met je geheim”, zei Rob.

Bert nam eerst een paar hapjes van de verkregen krakelingen en boog zich dan naar zijn drie schoolmakers over.

„Er komen weer mensen op het kasteel. De tuin wordt opnieuw aangelegd en het huis wordt gerestaureerd”.

„Hoe weet jij dat nou?” vroeg Ric.

„Ik weet het van mijn vader, die moet het werk uitvoeren. En er is haast mee ook. Het kasteel is verkocht. Volgende week komt de eigenaar met vader praten en dan gaat het spul los”.

Hij sprong op en wreef zich in de handep. „En dan is jullie rijk hier uit. Dan mag ik in en uit de tuin lopen en ik laat jullie kamp uitroeien door mijn vader”.

De jongens zeiden geen woord. Och, 't zou best loslopen met de dreigementen van het dikkertje. Maar ze zouden hun kamp vast en zeker kwijt raken als Bert de waarheid had gesproken.

„Ik zal vragen aan vader, of jullie er voorlopig nog mogen blijven”, beloofde Bert. „Maar dan moet je mij voortaan ook mee laten doen”.

De jongens keken elkaar besluiteloos aan. „Och, als we toch op moeten krasen, kunnen we het veel beter gelijk maar doen”, vond Ric.

„O nee”, zei Bert. „De nieuwe bewo-

ners komen er pas tegen 't najaar in. Dus zouden we hier de hele zomer nog kunnen spelen”.

Toen het drietal nog bleef zwijgen, stond Bert met een verongelijkt gezicht op en zei: „Nou besjoer hoor. Ik ga. Als jullie het zo verschrikkelijk vinden om me bij je te hebben, wil ik niet eens meer erom bedelen. Ik heb jullie niet nodig”.

„Toe joh, wacht nou even. Wees niet zo flauw”, riep Ric. Maar het dikkertje was echt op z'n teentjes getrapt. Zonder op te kijken liep hij regelrecht naar 't gat in de heg en kroop er op handen en voeten door.

„Be-èrt”, riep Rob. Maar Bert liep toch door en zijn schoolmakers bleven beteuterd achter.

„Nou ja, we waren ook flauw”, zei Rob. „Bert is helemaal geen vervelende snijboon”.

„Alleen wil hij altijd maar hardlopen”, lachte Rolf.

„Rob heeft gelijk. We hadden best wat toeschietelijker kunnen doen, vond Ric.

„Enfin, dan maken we 't morgen op school in orde”, zei Rob. „In plaats van een drie- wordt het nou een vierbond”.

„Maar geen acht R's”, lachte Ric.

Hoofdstuk IV

EEN ANGSTIG AVONTUUR

De drie vriendjes zaten in hun indianentent. Nu ze wisten dat ze van hier verdreven zouden worden, keken ze met weemoed naar de schatten, die ze hier verzameld hadden. Onder de banken in de rondte hadden ze hun indianenschat-ten verborgen. Houten bijlen en pijlen en bogen. In een apart hoekje bewaarden ze hun lectuur voor regenachtige dagen. Nou ja, 't waren geen spiksplinternieuwe boeken, 't waren oude bibliotheekboeken, die meester Snelders aan Rob gegeven had, omdat die hem altijd hielp bij de schoolbibliotheek. „Paddeltje” lag

erbij en „De scheepsjongen van Bontekoe”. Er mankeerden hier en daar wel wat bladen en 't hele slot van Paddeltje ontbrak ook, maar dat kenden de jongens allang uit het hoofd.

Fijne middagen hadden ze hier beleefd en Rob en Rolf begrepen best, waarom Ric zo zuchtte.

„Willen we verstoppertje doen?”

Ric sprong op. „Goed, ik zal hem wel zijn. Niet buiten de tuin hoor. Ik tel tot dertig”.

„Tot vijftig”, vond Rob. „Er zijn hier genoeg fijne plekjes, maar je moet de tijd hebben om je te verstoppen”.

Ric telde langzaam tot vijftig en keek toen om zich heen. Hij zou eerst maar eens op de plekjes gaan zoeken, waar ze zich vroeger al eens verstopt hadden.

Achter de regenton, onder de trap, die naar de hoofddeur voerde, in de appelboom. Hè, waar zaten ze nou? En hij moest oppassen, dat hij niet te ver van de buitplaats afdaalde ook, anders tikten ze zich achter zijn rug om nog vrij.

Koekoek — koekoek. Spèr — spèr.

Hoor ze nou eens tekeer gaan. Dat geluid kwam van links. Waar zaten ze nou? Misschien in de nis achter het trapje, dat naar 't souterrain voerde.

Ric liep naar 't trapje, daalde een paar tredjes naar beneden en greep

En opeens — hij gaf een gillette van schrik — voelde hij, dat de deur week. Op 't zelfde ogenblik holden Rolf en Rob naar de buitplaats. Ze hadden verborgen gezeten achter het tuinhuisje.

Doch Ric nam helemaal geen notitie van hun overwinning. Hij wenkte ze en wees op de deur van het souterrain.

„Kom eens hier lui, kom eens gauw. We kunnen in het huis komen. De deur is open”.

Rob en Rolf waren al toegesneld.

„Zullen we eens een kijkje nemen, hoe 't huis er van binnen uitziet?”, vroeg Rolf. „Zou dat wel mogen?” vroeg de voorzichtige Ric.

„Nou joh, waarom niet? We beschadigen toch niets”.

Ze liepen met hun drieën het souterrain binnen en sloten de deur achter zich dicht. Niemand zou nu kunnen vermoeden, dat er iemand in huis was. Toen hun ogen wat aan 't donker gewend waren, ontdekten ze een trap, die aan de tegenovergestelde zijde naar boven voerde. Achter elkaar liepen ze dit trapje op. Gelukkig, de deur was open. Ze kwamen in een lange gang. Hol klonken hun voetstappen over de marmeren vloer. Door de toegespijkerde ramen drong hier en daar maar een kiertje licht. Links en rechts zagen ze deuren. Eén er van openden ze op goed geluk.

„Dat is de kelder, maar daar ga ik niet in”, zei Ric. „Daar kun je toch geen hand voor ogen zien”.

„Hè ja, kom nou mee”, drong Rob. „Hier, ik heb onze zaklantaarnen bij me durf je nou?”

„Van durven is geen sprake hoor”, zei Ric. „Laten we maar naar beneden gaan, maar laten we elkaar vooral vasthouden”.

Ze lieten de deur op een kier staan. Onder aan de keldertrap stootten ze op een tweede deur. Deze was gesloten met zware grendels en Rolf die als eerste het keldergewelf binnen ging, had moeite de deur te doen draaien op zijn roestige scharnieren.

Een mufte, vochtige lucht kwam hen tegemoet. Het zwakke licht van 't kleine zaklantarentje wierp spookachtige schaduwen in de donkere ruimte. Rolf deed zo plotseling een stap terug, dat hij Ric

zich vast aan de knop van de deur, die toegang gaf tot het souterrain.

op de tenen trapte.

„Au joh, kijk uit”, riep het slachtoffer.

„Ik krijg natte voeten, er staat water hier”, zei Rolf.

„Laten we maar terug gaan”, zei Ric, die zich niet erg op zijn gemak voelde.

„Ben je bang?” informeerde Rob.

„Hè, laten we eens verder lopen”, zei Rolf. „Wie weet, wat we vinden in de kelder van zo'n oud huis”.

„Misschien wel een geraamte”, bedacht Ric, die nu ook eens wilde laten horen, dat hij geen sikkepit bang was.

Ze deden een paar stappen voorwaarts. De vloer helde iets naar beneden en er stond nu zoveel water, dat hun schoenen een plassend geluid maakte. Op dat moment ging het zaklantarentje uit en Ric die van schrik een stap zijwaarts maakte, stootte zijn hoofd tegen één van de stenen gewelven.

„Au joh, steek nou aan”.

„Ja, bedaar”, snauwde Rob. „Dat ding ging uit zichzelf uit. O, gelukkig hij brandt weer”.

„Met zo'n onbetrouwbare lantaren kunnen we niet verder gaan hoor”, zei Ric angstig. „We zouden in 't donker kunnen verdwalen”.

„Joh, 't is hier toch zeker de Sint Pietersberg niet. De kelder kan nooit groter zijn dan 't hele huis”.

„Dan weet jij er niets van”, zei Rolf.

„Ken je dat verhaal niet van dat huis, dat aan de zee stond en waarvan de kelder in verbinding stond met de zee?”

„Nee”, zei Rob, wat was er met dat huis?”

„Nou er werd van gezegd, dat het er spookte. Iedere nacht hoorden de bewoners voetstappen. Stap... stap... stap... Niemand durfde zich er ooit te vertonen en als de voetstappen ophielden, dan begon het lawaai. Een geplas en een herrie... vreselijk”.

„En wat was het?” vroeg Ric met een geforceerd flinke stem.

„Op een keer was het lawaai zo erg, dat alle burens zich ermee bemoeiden. 's Nachts togen ze met z'n allen naar de kelder. Nou, en toen vonden ze op de keldertrap een man, die zat te vissen. De zee kon door een onderaardse gang de kelder binnenstromen en die man kon zo rustig op het keldertrapje

vis vangen. Bot en schelvis enzo. En weet je waarom het in die bewuste nacht zo'n lawaai was geweest?”

„Nou, waarom dan?”

„Toen was er een haai in de kelder beland en daar had die visser niet van terug”.

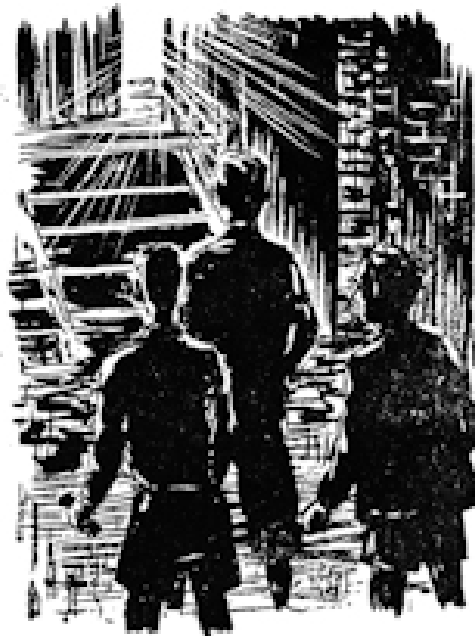
„Ik vind het een echt onzin-verhaal”, zei Ric.

„Maar ik kan van hier je hart horen kloppen van angst, kereltje”, lachte Rolf.

Ric zei, dat hij helemaal niets van het verhaal geloofd had, maar de haast die hij maakte om zijn vriendjes naar de kelderingang te duwen, gaf te denken.

„Kom, laten we onze onderzoekings-tocht dan maar verder in 't huis voortzetten”, zei Rolf. „Hierheen jongens”.

Voetje voor voetje schuivelden ze sa-

men in de richting van de keldertrap. De lantaren was weer uitgegaan, maar dat hinderde niet. Ze zagen 't licht alweer schemeren.

En toen opeens gaf Rolf, die vooraan liep Rob, die hem volgde een por in de zij. „Ssst... luister eens, voetstappen”.

Doodstil stonden de jongens bijeen gedrongen. Stap... stap... stap... Langzaam en hol klonken de voetstappen.

Ric kneep Rob van angst in zijn arm.

„Au joh, houd op”.

„Wat moeten we doen?” fluisterde Ric met een stem, die boefde van angst.

(Wordt vervolgd)

Bijna te laat

DOOR C. B. JONGEJAN-DE GROOT

„Stap... stap... stap...
„Ben spóók, als 't nou een spook is? klagde Ric.

„Ssst joh, er bestaan toch zeker geen spoken”.

„Stap... Stap... stap...”

De voetstappen kwamen naderbij. Wie kon het zijn, die hier rondliep? Bert had toch gezegd, dat de eigenaar pas de volgende week zou komen!

„Willen we naar boven gaan?” fluisterde Rob.

„Nee, nee”, kernde Ric. „Laten we hier blijven tot die voetstappen weg zijn”.

En toen gebeurde er iets verschrikkelijks. Er werd aan een deur gerammeld. Plotseling was het licht dat door de kelderramen viel, verdwenen en de jongens hoorden het klikken van een slot.

Ze wilden roepen, maar de angst snoerde hun kelen dicht. Wie was het die hen hier opgesloten had?

„Laten we roepen”, hijgde Rob.

„Nee, laten we een poosje wachten en dan roepen”, huilde Ric. „Je kan toch nooit weten, wie ons opgesloten heeft”.

„Je denkt zeker weer aan dat spook hè?” vroeg Rolf, maar zijn stem klonk lang niet zo moedig meer als eerst.

De jongens wachtten tot ze geen voetstappen meer hoorden en toen begonnen ze te roepen. „Help... help...”.

Rob klom het trapje op en sloeg met zijn volle vuist op de deur.

„Ze zullen ons zo nooit horen”, zei Ric. „En als die inbreker dan terugkomt om ons kwaad te doen”.

„Ach joh, onze vaders en moeders missen ons toch ook en die gaan toch onderzoeken, waar we pitten”.

„En die vinden ons nooit”, kwam Ric weer. „We zijn altijd zo geheimzinnig geweest met ons indianenkamp”.

„En Bert dan?” riep Rolf. „Bert weet toch waar we zijn”.

„Ja, maar Bert weet toch niet, dat we vermist worden. Misschien dat hij 't pas morgenochtend op school hoort”.

„Zouden we er niet op een andere manier uit kunnen komen?” vroeg Rolf. „Er zal toch wel ergens een raam zijn”.

„Dat is natuurlijk ook dichtgespijkerd” zei Rob. „En zonder licht kunnen we toch niets beginnen”.

zèlf schrijft. Bij het voordragen kijk je zo'n 5 of 6 meter voor je op de grond. Aan je ogen zie je, dat je naar dat telkens heen en weer schietende kevertje kijkt, vol belangstelling, vol bewondering, vol liefde ook en een vraag op je gezicht, alsof je zeggen wilt: Wat schrijf je toch?

Elk couplet weer een beetje anders, maar altijd met een puntige, duidelijke, lenige uitspraak. Schik hebben in dat krinklen en winklen, waarin de medeklinkers rond de klinkers draaien.

Na IX stop je even. De houding verandert; nu ben je het schrijverke. Je spreekt zachter, kinderlijker, nalever en kijkt schuin naar boven. Bij XI de eerste twee regels kijk je een beetje guitig,

alsof je zeggen wilt: „Begrijp jij, grote mens, dat nou niet?” De laatste drie coupletten zeg je met een grote verrassing in je stem. De laatste twee regels héél eerbiedig en zacht.

Vele, vele jaren geleden was er eens een Hoofd van een school, die met zijn jongens en meisjes het wonder beleefd had, dat uit de cocon van een onaanzienlijke grote rups een prachtig gekleurde vlinder kroop, de vleugels spande en opwiekte. Ze waren diep onder de indruk. Toen droeg de oude meester voor. „Het Schrijverke”. Wij schrijven, herschrijven en schrijven nog: den heiligen Name van God.

—:—
Rotterdam Frans C. van Dorp

Ric begon op zijn eentje weer te roepen: „Help... help...”. Hol klonk dat geroep door de kelder. Rolf en Rob hielpen hun vriendje weer. Het leek de enige manier om uit hun gevangenis te komen. Schor van t' schreeuwen zwenzen ze eindelijk maar.

„Hebben jullie 't ook zo koud?“, vroeg Rob.

„Nou en honger dat ik heb“.

„En ik heb natte voeten“, klaagde Ric.

Rolf viste uit zijn zak een pakje kauwgom op en verdeelde de inhoud onder zijn vriendjes.

„Hier, kauw maar, 't helpt misschien tegen de honger..“

Met hun drietjes zaten ze bijeen geklit op een tree van de keldertrap. Rob voelde hoe Ric schokte van het snikken. Met een stem, die helemaal niet zo erg flink klonk, zei hij: „Toe nou joh, grien nou niet. Je bent toch niet alleen. Je hebt ons toch en... hij wachtte even, omdat het eigenlijk zo gek was om dat hardop te zeggen. Toen ging hij voort op 'n toon die bijna onverschillig klonk: „Nou en we kunnen toch bidden ook zeker“.

Rolf en Ric antwoordden niet, maar het snikken van Ric werd minder. Ze dachten na over de woorden van Rob. Ja, meester op school had zo dikwijls verteld van mannen die geen raad wisten en tot God om hulp baden. En God hoorde je altijd. En Die wist altijd, hoe Hij helpen moest.

Ze werden rustiger, toen ze zo heel stil hun angst hadden gezegd tegen de Here Jezus.

Rob kon zelfs weer een grapje maken. „Lui, we kunnen nou vanavond ons huiswerk niet maken“.

Maar zijn vrienden gaven geen antwoord. Die dachten alleen aan hun grote nood en hoe ze verlost zouden worden. En de uren verstreken.

Hoofdstuk V

WAAR ZIJN DE JONGENS ?

Bert Severijn stond in de winkel van bakker Ruis en wachtte tot er iemand zou komen om hem te helpen. 't Was maar gelukkig, dat Rob nooit in de winkel hielp en Bert hoopte maar, dat

hij ook niet toevallig in de winkel zou komen.

Rob en de anderen zouden hem wel een flauwe kwast vinden en hij kon hen geen ongelijk geven. Wat hadden ze hem nou eigenlijk in de weg gelegd? 't Was eerst alles 'n leuk spel geweest. Hij had hen afgeluisterd en was op zoek gegaan naar het kamp. Nou, dat was niet erg. Grote mensen mocht je niet afluisteren, maar jongens onder elkaar mochten dat best.

Toch had hij in hun eigendommen zitten neuzen en daar hadden ze toch zeker wel eens boos om kunnen worden. Maar Rob en de anderen hadden het erg sportief opgevat. Ze waren niet op hun tenen getrapt en hadden hem van hun lekkers mee laten eten.

En later was hij nijdig geworden, omdat ze hem maar niet één, twee, drie in hun driebond op wilden nemen.

Nou ja, morgenochtend op school zou hij net doen, of er niets gebeurd was en de anderen zouden dan ook wel niet blijven koppen. Maar zijn wedstrijd met Rolf zou hij nog hebben !

Hè, wat bleef die bakker vandaag lang weg Bert tikkerde ongeduldig met zijn geld op de marmeren toonbank.

Een fijne winkel had die bakker Ruis. Die mooie witte laktrommels met namen erop geschilderd, die je het water in de mond deden komen. Allerhande — Sprits — Krakelingen..... hè, krakelingen ! Hè wat had hij een honger. Moeder wilde met de avondboterham altijd op vader blijven wachten en die was vandaag zo laat thuis. 't Was al zeven uur. Nou, maar hij wachtte nu niet langer.

Bert's geduld was opgebraakt. Hij zette zijn handen als een trompet aan de mond en riep: „Volluk... volluk...“

Zo. Hij liep naar de deur en maakte die een paar maal open en dicht. De harde bel maakte minstens evenveel lawaai als zijn geroep en bakker Ruis stond dan ook in een minimum van tijd in de winkel.

„Zo Bert, ben jij daar? Heb ik je lang laten wachten?“ vroeg de bakker, zijn witte muts rechtschuivend. „Ik had de winkelbel niet gehoord en dat gebeurt me niet vaak. Maar vandaag loopt me 't hoofd ook om. Een echte ongeluksdag. Alle vervelende dingen komen tegelijk.

De knecht ziek, mijn oven wil niet zoals ik wil en nou hangen ze bij de dokter nog ieder ogenblik aan de telefoon om te vragen, waar Rolf blijft”.

„Dan moet u hem maar naar huis sturen zei Bert leuk.

„Dat is het hem juist. Rolf is hier niet en Rob is ook nog niet terug. Als die kwajongen thuis komt, zal ik hem. Wie weet waar ze uithangen. Heb jij ze soms vanmiddag gezien?”

„Eh... eh... ja... nee...”, stotterde Bert.

Maar dat haperen maakte de vader van Rob achterdochtig. Bert leunde over de toonbank en zei: „Ja, ik weet wel waar ze vanmiddag geweest zijn, maar ik weet niet, of u dat mag weten”.

„Of ik dat mag weten?”

Bakker Ruis werd nu echt boos.

„Waarom zou ik niet mogen weten waar mijn jongen zit?”

Bert zweette van schrik, nu moest hij de jongens nog verraden ook. „Omdat ze in de tuin van 't kasteel waren. En ik wist niet, of ze dat wel mochten”.

Bakker Ruis lachte hartelijk.

„Och jongen, dacht je dat ik mijn jongen zo maar liet zwerven zonder dat ik wist, waar hij was? Nee, dat geheim had hij mij wel toevertrouwd, maar vanmiddag moest hij eerst boodschappen doen”.

„Jawel bakker, maar daarna is hij naar 't kasteel gegaan met de anderen.

Ik ben er zelf ook nog even geweest”.

Ting — zei het belletje en 't aardige dienstmeisje van kweker Riemersma stak haar hoofd om 't hoekje van de deur.

„Bakker Ruis, compliment van mevrouw en of Ric hier soms is en of hij dan direkt thuis wil komen. Zijn moeder is zo ongerust”.

Bakker Ruis keek ernstig.

„Kom even binnen, Lientje. We praten er juist over. De jongens zijn vanmiddag in de tuin van 't kasteel geweest en ze zijn nog niet terug. Ik begrijp echt niet waar ze nu uit kunnen hangen”.

„Ze zullen wel in geen zeven sloten tegelijk lopen”, lachte Mientje.

Maar de bakker was niet zo gerust als zij. Hij zou nog een half uur wachten, maar dan ging hij op stap om ze te zoe-

ken. Eerst naar de tuin van 't kasteel en dan desnoods naar de politie. Wie weet wat die jongens uitgehaald hadden,

of waar ze op- of ingeklauterd waren. Och nee, echt lelijke streken hadden Rob en zijn vrienden nooit uitgehaald, maar voor waaghalzerij was hij wel te vinden.

Lientje vertrok met de boodschap en bakker Ruis ging hoofdschuddend naar achteren, waar zijn vrouw ook al met een ongerust gezicht rondliep. Zo'n jongen toch! Zo'n jongen toch!

En Bert? Bert liep op een draf naar huis. Ha, vader was thuis. Daar hing zijn leren jas.

Moeder pakte het brood al uit zijn arm voor hij zijn pet afgezet had.

„Hè jongen, waar blijf je toch?”

„Ik moest zo lang wachten moeder. En toen de bakker eindelijk kwam, hield hij mij aan de praat over Rob. Rob is nog niet thuis geweest en Ric ook niet. En de vader van Rolf had ook al opgebeld”.

Moeder keek op de klok. Over zeven! Ja, dat was wel laat.

(Wordt vervolgd)

Bijna te laat

DOOR C. B. JONGEJAN-DE GROOT

Bert kreeg een idee.

„Moe, als ik mijn boterhammen op heb, mag ik dan even naar 't kasteel om te kijken, of ze daar nog zijn? Misschien weten ze helemaal niet, hoe laat het al is”.

Vader keek op.

„Bij 't kasteel waren ze niet. Ik ben daar vanmiddag nog geweest”.

„En ik ben er ook geweest, vader, in de tuin. En ik heb u toen helemaal niet gezien”.

„Zo, zo, lopen jullie maar zo in die tuin rond?”

„Ik was er voor de eerste keer vader. En Rob en zijn vrienden komen er veel vaker. Maar ze halen er geen kattekwaad uit. Ze hebben alleen van het tuinhuisje een indianenkamp gemaakt”.

„Ja”, zei vader, „'t kan best zijn, dat ze er geweest zijn, terwijl ik er ook was en dat ik ze toch niet gehoord of gezien heb. Ik ben tot in 't nokje van 't huis geweest om de reparaties van de zolder op te nemen. Maar toen ik naar huis ging, waren ze niet meer in de tuin”.

Het gezin zette zich aan de maaltijd. Toen opeens legde vader Severijn een hap brood, die hij naar zijn mond wilde brengen, weer terug op zijn bordje.

„Die dekselse jongens zullen toch niet stillerjes in het huis geslopen zijn en zich verstopt hebben gehouden? Nu ik er nog eens over nadenk. 't Was net, of ik geluiden in het huis hoorde, toen ik boven op zolder was”.

„Ga maar even mee met Bert, man”, zei mevrouw Severijn. „Stel je voor, dat ze zich op hebben laten sluiten in dat huis”.

Bert's vader eindigde zijn maaltijd en trok zijn jas aan.

„Kom mee Bert, dan gaan we samen even kijken”.

Vlug stapten ze naar het kasteel. Bert schoof zijn hand vertrouwelijk door die van zijn vader.

„Vader..., dat van dat kamp is een geheim. De jongens mogen daar toch wel zijn?”

„Voorlopig nog wel, maar 't zal gauw afgelopen zijn. Als de werklui op het kasteel komen, zal hun indianenkamp gauw ontdekt zijn”.

Bakker Ruis was al bij 't kasteel, toen Bert en zijn vader aankwamen. De bakker stond bij het hek en keek hulpeloos omhoog.

„Hoe moesten we daar overheen komen?”

Sverijn lachte en haalde een sleutel te voorschijn.

„Daar weet ik wel raad op, bakker. Kom maar eens mee”.

Rob's vader was zo ongerust, dat hij geen tijd had om zich er over te verwonderen, dat Severijn in het bezit was van een sleutel.

Toen ze het hek binnengingen, keek hij bezorgd rond in de tuin.

„Ze zijn er niet”.

Nu haalde Severijn de sleutel van de voordeur voor de dag.

„Laten we eens even in het huis kijken”, zei hij. „Je kunt nooit weten”.

De sleutel draaide knarsend om in het droge slot en langzaam week de zware deur. Hol klonken hun voetstappen door de lege gang.

„Ik heb even gedacht, dat de jongens zich misschien op hadden laten sluiten”, zei Severijn, „maar.....”

En toen opeens hoorden ze een dof gebons. Er werd geroepen... Er werd om hulp geschreeuwd.

Waar kwam dat geluid vandaan? Waren het de jongens en verkeerden ze in gevaar?

De mannen zouden het spoedig ontdekken.

Hoofdstuk VI

Alle leed is geleden.

Bert's vader haalde de sleutelbos weer

te voorschijn en zocht gejaagd van angst naar de sleutel, die toegang gaf tot de kelder. De deur ging langzaam open en één voor één kwamen de verloren schaapjes voor de dag.

Rob liep voorop, dan kwam Rolf en achteraan liep Ric, die hardop snikte. Alle drie zagen ze spierwit en ze hilverden van de kou.

Rob's vader wilde zijn zoontje onder handen nemen, maar een blik op de ontredderde gezichten weerhield hem.

„Ik begrijp wel hoe de vork in de steel zit, maar thuis zul je me het naadje van de kous vertellen. En nu met de looppas naar mijn huis, alle drie. Je wordt daar warm van en als je nog niet warm genoeg mocht zijn, dan heb ik nog een heerlijk warme bakkerij”.

„Dan gaan Bert en ik even naar de ouders van de twee andere jongens om die gerust te stellen en dan komen we nog even naar de bakkerij”.

„Moet Bert dan niet naar school?”

Het waren de eerste woorden, die Rob zei en bakker Ruis keek hem verschrikt aan. De jongen zou toch niet in de war zijn geraakt na de doorgestane angst?

Toen begreep hij opeens, hoe de vork in de steel zat. De jongens dachten natuurlijk, dat ze een hele nacht in de kelder hadden doorgebracht.

„Jullie zijn niet langer dan een paar uur beneden geweest hoor”, zei hij. „En dat is maar gelukkig ook. Foei, foei, wat een angst hadden wij uit moeten staan, als we jullie voor de nacht niet ontdekt hadden”.

Moeder Ruis stond al op de uitkijk, toen haar man met de jongens aankwam.

„Vraag maar niets vrouw. Maak maar een hele stapel verse kadetjes en krentebollen klaar en zet die in de bakkerij. Ik zal maken, dat ze zich alle drie netjes opdoffen voor de maaltijd en straks praten we dan wel”.

Op de binnenplaats van de bakkerij werd een emmer klaar gezet. Ze poedelden zich daar, dat het een lust was. En 't scheen wel, of met dat frisse water alle stof en narigheid van die middag weg gespoeld werden. Ze werden al spraakzamer. Ze vertelden, wat ze beleefd hadden en vielen als wolven aan op de schaal gesmeerde broodjes.

En Bert, die met zijn vader de bakkerij binnenkwam, werd ontvangen met een uitbundigheid, die Severijn weer helemaal gerust stelde. Wat moest hij lachen, toen hij hoorde, dat het drietal hem voor een inbreker gehouden had.

„Maar waarom draaide u juist de kelderdeur op slot?” vroeg Rolf.

„Wel, ik probeerde eenvoudig de sloten meer niet”, lachte de aannemer.

„En Ric dacht, dat u een spook was”.

Maar Rob schudde achter de rug van Ric het hoofd tegen zijn vriendje. Ze moesten elkaar maar niet plagen met de doorgestane angsten, want een grapje was 't voor niemand geweest.

Over het ruzietje met Bert werd niet meer gerept, natuurlijk niet. Bert bracht Ric en Rolf nog helemaal naar huis ook en toen Rolf onderweg zei, dat ze nu de spullen uit het indianenkamp maar weer naar huis moesten meenemen, omdat de aardigheid er nu toch helemaal af was, zei Ric: „Ik vind 't goed en jij, Bert?”

Die ene vraag klonk Bert als muziek in de oren. Het betekende: Van vandaag af hoor jij ook bij ons.

De driebond was 'n vierbond geworden. 't Spreekt vanzelf, dat Ric en Rolf thuis met vreugde begroet werden.

„'t Is maar goed, dat dat oude huis weer bewoond wordt”, zei dokter Reman.

Het avontuur van de jongens was als een lopend vuurtje door het dorp gegaan en de drie vrienden waren de helden van de dag.

„Hebben de zes R's in de knel gezeten?” lachte mijnheer Snelders, voor hij de volgende morgen begon.

Ze lachten alle drie mee. Ja, dat konden ze nu. Alle angst was immers geleden. Maar toen ze samen de psalm aanhieven, die meester opgaf:

God heb ik lief, want die getrouwe Heer Hoort mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen.....

toen zongen ze met meer aandacht mee dan anders. Want nu begrepen ze, dat die psalmen er niet alleen waren voor grote mensen. Dat ook jongens in hun avonturen en spelen in gevaar konden komen en God nodig konden hebben. Dat had het kelderavontuur hen geleerd.

(wordt vervolgd)

Klas I v.g.l.o. te Bedum.
 Klas 6 School te Lichtenvoorde.
 Johannastichting te Arnhem.
 Klas 6 School (C.V.O.) Oosterwolde (Fr)
 Klas 6 School te Suameer.
 Klas 1b Chr. Landbouwhuish. school te
 Weesp (Prinses Margrietschool).
 Klas 6 School te Niezijl.
 Klas 6 School te Hazerswoude.
 Klas 6 School te Oudehaske (Fr.)
 Klas 6 School te Eindhoven (Iepenl. 38).
 Klas 6k School te Bedum.
 Klas 2b Chr. Huishoudschool, Ede.
 Klas 6 School te Bozum (Emmaschool).
 Klas I Ib Chr. Landb.huish.sch. te Aalten.
 Klas 6 School Twijzelerheide (N.w.130)
 Klas 1a Prinses Margrietschool te Weesp
 Klas 5 School te Niezijl.
 Klas 6 School te Voorthuizen.
 Klas 2c Chr. Huish.school te Ede.
 Klas II V.G.L.O. te Bedum.
 Klas 1c Chr. Huish.school „Prinses
 Margriet te Weesp.
 Klas 6 te Kielwindeweer.
 Klas 6 te Pesse (Hoogeveen).

—:—

Dan geef ik jullie de oplossing van het „bodslee” raadsel:

Zitvlak horizontaal: 1. wanten, 2. indigo, 3. nummer, 4. tenten, 5. emmers, 6. rollen, 7. sneeuw, 8. peddel, 9. opdooi,

10. rijbaan, 11. touwen,
 Vertikaal: wintersport.
 Achterschotje horizontaal: 12. sleden,
 13. kruien, 14. intens.
 Vertikaal: ski.
 Zijschotje horizontaal: 15. beugel, 16.
 orkaan, 17. boksen.
 Vertikaal: bob.
 Tenslotte het kruiswoordraadseltje.
 Horizontaal:
 1. Jeremia, 6. Eli, 7. Z.d., 9. Po, 10. ram,
 11. Nijl, 12. en 14. I.I., 15. U.S.A., 17. La-
 zarus.
 Vertikaal:
 1. Jizreël, 2. re, 3. Ela, 4. mi, 5. Apol-
 los, 8. Dan, 9. pijl, 13. Asa, 15. Uz, 16. ar.
 Een nieuw raadseltje volgt nu:
 alle 10 woorden bestaan uit 6 letters.
 Op de kruisjeslijn komt een woord waar-
 naar ieder mens uitziet met verlangen.
 1. x zangvogel
 2. . x bloemen
 3. . . x . . . watervogels
 4. . . . x . . brutale roofvogel
 5. x . lichaamsdeel van de vogel
 6. x . ander woord voor snavel
 7. . . . x . . suikerhoudende vloeistof
 8. . . x . . . vroege knolletjes
 9. . x bloem
 10. x bolgewas
 Je hoeft niets in te zenden.

DOOR C. Th. JONGEJAN - DE GROOT

Hoofdstuk VII.

Het kasteel wordt gerestaureerd.

Het Indianenkamp was al opgeruimd voor de metselaars en timmerlui kwamen om het kasteel bewoonbaar te maken. Maar dat wil niet zeggen, dat de jongens nu een ander speelterrein zochten. Nu Bert hun vriendje was geworden, hadden zij vrij toegang op het terrein.

Het werd een gezellige zomer. De jongens keken hoe de steigers gebouwd werden. Ze klommen later op de ladders

om te kijken, hoe de metselaars pleisterden en streken. Ze hielpen zand kruien en mochten hun handen uit de mouwen steken bij het zandzeven.

Het huis zelf mochten ze niet alleen betreden. Maar als Severijn op het werk kwam, trokken ze met hem mee waar hij liep. Ze liepen door de hoge kamers en snuffelden op de grote zolder.

„Willen jullie ook nog eens in de kelder kijken?” vroeg Severijn dan plagend.

En dan knikten de jongens onmiddellijk. Want in de kelder waren immers

ook werklieden bezig met het waterdicht maken van de muren en vloeren.

Zo verstreek de zomer. De grote vacantie kwam en de jongens gingen uit logeren.

En toen ze na kortere of langere tijd weer in het dorp terugkwamen, was hun eerste tocht naar het kasteel.

Was dat het oude bouwvallige gebouw? De steigers waren nu weg. Trots en fier lag het mooie grote huis daar. De ramen glommen en blonken in de geverfde sponningen. Het opschrift „Anno 1840”, dat het eerst had gedragen als een verontschuldiging voor zijn vervallen grootheid, droeg het nu met waardigheid. Het mocht zich laten zien na meer dan honderd jaar. Het was weer een sierraad voor het dorp.

Maar 't rijk van de jongens was uit. De tuin was opnieuw aangelegd. Het oude Indianenkamp was afgebroken. De heg was neergehaald en de omheining van gevlochten ijzerdraad droeg geen gaten meer, waar je doorheen kon kruipen.

Open en bloot lag het huis daar nu, maar ontoegankelijker dan ooit. Want de scherpe prikkeldraadrand, die gespannen was langs de ijzeren afscheiding, was een waarschuwing voor jong en oud: waag je broek niet, want we laten je er niet door.

En de grote bulldog, die bijna altijd bij de ingang lag en die zijn tanden grommend liet zien bij de nadering van iedere bezoeker, was schijnbaar ook niet op toeschietelijkheid gesteld. Maar die hond kwam pas later, toen de bewoners van het kasteel ook arriveerden.

Hoofdstuk VIII

Ric ergert zich.

Een vrije woensdagmiddag in november. Geen weer om met je vriendjes buiten te zijn en ook geen weer om elkaar op te zoeken.

Ric, in een blauwe overall gestoken, die zijn moeder speciaal voor hem gemaakt had, was bezig in één van de kassen van zijn vader. De regen striemde de ruiten van de kas. Ric keek naar het glazen dak, waar de regen van de ramen gutste.

Ric schurkte zich behaaglijk in zijn werkpakje. Juist fijn die regen. Je zat

hier zo heerlijk en niets kon je deren. En de kassen ook niet. Ja, als 't hagelde of onweerde of stormde, maar regen zonder meer! Nee, dat kon de bloemen en planten niet deren.

Ric keek naar de prachtige chrysanthen, die in allerlei kleuren te prijken stonden. Hier en daar plukte hij een blaadje weg, dat er niet mooi uitzag. Wat een grote bloemen toch. Bloeme as kinderhoofies.

Ric grinnikte. Dat zei ouwe Janus, de knecht altijd, als hij zijn bloemen wilde aanprijzen bij de klanten.

Maar vandaag zouden er niet veel klanten komen. Iedereen was bang zich buiten te wagen.

Juist op dat ogenblik draaide 'n prachtige grote auto het hek in dat naar de kwekerij voerde. Ric schrok er van. Een auto op „Bloemenlust”. Waar kwam die vandaan en wat moest die hier?

De auto stopte. De chauffeur stapte uit en keek zoekend rond. Ric wilde naar buiten lopen, maar ouwe Janus kwam juist een schuur uitschieten. Hij bleef staan voor de auto. Het raampje was nu neergelaten en buigend als een knipmes stond Janus voor het raampje.

Nieuwsgierig keek Ric toe. Een hele deftigheid zat er zeker in die auto. Janus boog of het een koning was.

Toen werd het portier van de auto geopend en een heer steeg uit, gevolgd door een jongen. De chauffeur nam een cape en gooide die over de schouders van de jongen.

Ric grinnikte. Nou, nou, die werd ook bediend. De kap werd nog over z'n hoofd geslagen ook. Waar zou die deftigheid vandaan komen en wat zouden ze willen? Zeker bloemen uitzoeken voor een diner.

O wee, Ric kreeg 'n kleur van schrik. Daar kwamen ze regelrecht op de kas af, waarin hij bezig was. Hij veegde vlug zijn vuile handen af aan zijn overall, maar dat was een overbodige voorzorg. De heer beantwoorde zijn schuchtere groet en de jongen knikte hem toe, maar verder deden ze hun zaken af met Janus.

„Wat zegt meneer? Wou meneer krezante hebbe van allerlei kleur? 't Kan precies gebeure zoas meneer zegt. Blomme as kinderhoofies”.

De jongen keek eens rond. Ric gluurde naar hem. Wat zag hij er vreemd uit. Grote blauwe ogen en allemaal kleine blonde krulletjes. Ric glimlachte in zichzelf. Zo in die cape leek hij wel een meisje.

Eén keer wendde de heer zich tot de jongen. Hij wees de goudkleurige

chrysanten en de jongen knikte een paar keer.

„Is dat uw knechtje?” vroeg de heer nog, voor ze vertrokken.

Janus lachte: „Nee hoor, hij hellept me alleen een beetje van de wal in de sloot. Hij is 't zoontje van de baas”.

De heer lachte ook en Janus trok Ric plagend aan het oor. De jongen vertrok echter geen spier van zijn gezicht.

Janus begeleidde ze buigend tot de auto en kwam dan terug naar de kas.

„Nou, wat zeg-ie d'rvan Rikkie? Daar verkoopt ouwe Janus me effe voor vijf en twintig gulde blomme en an wie?”

„Aan een verwaande kwast met zijn vader”, zei Ric. „Oef, wat een jongen. Er kon geen lachje af en hij stond er bij, of hij geen tien kon tellen”.

„Nee, daar zel je van opkijke as ik 't je vertel. Dat is nou de jongen van 't kasteel”.

Ric sprong op.

„Zijn er mensen op 't kasteel gekomen?” Ouwe Janus knikte.

„Ja zeker, 'k weet het precies van de veldwachter en nou, die kan 't weten. Een ouwe meneer die niet goed lopen ken en een jongen. En dan nog een schoolmeester voor de jongen. Of nee, hi zei wat anders tegen hem, zoiets as een hoge ome uit Indonesië”.

„Een gouverneur?”

„Juist, precies. Nou en dan 't verdere personeel nog hè”.

Ric trok zijn neus op.

„Hebben ze al die drukte met dat huis gemaakt voor twee mensen, Janus? Ik dacht, dat er een familie van minstens twaalf mensen in zou trekken”.

Janus gaf geen antwoord en babbelde voort: „Nou hè en toen die de naam opgaf van Boetselen Anevoort en zei, dat de blomme bezorgd moste worde op 't nieuwe huis, toen had ik direct door, dat voor 't kasteel was, hè”.

Ric luisterde maar half naar het gabbel. Zijn stemming was opeens omgeklagen. Hij dacht met weemoed aan het indianenkamp, waaruit ze verdreven waren.

En als die jongen nu een flinke vent was geweest, één van 't slag van Rob of de anderen en bij hen naar school was gegaan, dan zouden ze misschien toch nog wel eens binnen 't hek hebben mogen komen.

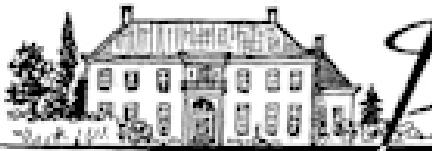
Maar dit joch. Ric trok hoog z'n neus op. Een verwaande kwast hoor met z'n meisjesharen. Er kon niet eens een lachje op overschieten, toen Janus een grapje maakte.

Nou ja, wat kon 't hem schelen. Morgen zou hij eens aan de anderen vertellen, wat een papkindje die jongen was. Hij mocht zeker niet naar school omdat ze bang waren, dat hij smelten zou. Nou ja, dan moest hij maar wegblijven. Ze hadden 't leuk genoeg met elkaar en er waren fijne plekjes genoeg in het dorp om te spelen.

Fluitend ging Ric weer aan het werk. Hij had het kasteel niet nodig en die jongen ook niet.

Maar voor Janus was 't bezoek van de kasteelmensen de glorie van de dag.

(wordt vervolgd)

Bijna te laat

DOOR C. M. JONGEJAN - DE GROOT

Hoofdstuk IX

Rolf heeft een plan

't Liep tegen Sinterklaas. Met hun drieën waren de vriendjes weer eens op weg naar een klant van bakker Ruis. Rob droeg de mand met boodschappen en ze stapten stevig door.

„Heila, lui, wacht eens even”.

De jongens bleven staan en keken achterom. Daar kwam Bert aanhollen, Bert de hardloper.

„Zeg, ik dacht dat jij niet mee kon vanmiddag”.

„'k Zou eerst de hele middag met vader meegaan, maar we moesten eerst naar 't kasteel en daar had vader zo lang werk. Ik kreeg een boodschap dat ik maar naar huis moest gaan”.

„Ben jij op 't kasteel geweest?”

Bert knikte.

„Ja en 'k heb die jongen ook gezien. Ric heeft niets te veel gezegd hoor. 't Is een vervelende verwaande kwast”.

„Hè toe, vertel eens”.

„Nou, er is niet veel van te vertellen”, zei Bert. „Ik moest buiten wachten. Ik stond in dat portiek, je weet wel. En toen kwam ineens dat loeder van een hond om 't hoekje kijken. Hij gromde en ik.....”

„Heeft hij je gebeten?”

„Nee, ik..... nou ja, niet dat ik bang was hoor, maar ik dacht om mijn broek hè en toen drukte ik pardoos op de bel”.

De jongens meesmuilden en Rob zei: „Beken maar eerlijk, dat je wel bang was. Hu, 't is een echte bloedhond, hij zou best mensen kunnen verslinden”.

Bert praatte er vlug overheen.

„Nou en gelijk dat ik belde, ging de deur open en die jongen van 't kasteel kwam met zijn overjas aan naar buiten. Ik zei, dat ik bang was voor die hond en wat denk je? Hij gaf me niet eens antwoord, maar liep terug en even later kwam er een knecht naar

buiten en die moest de hond roepen”.

Rob deed of hij een jongedame uit de oude doos was. Hij pakte een denkbeeldige rok tussen zijn vingers, wiegde heen en weer en zei met een nuffig hoge stem: „Ik ben de jongedame van 't kasteel zàg. Ik ken toch niet zelf mijn hond roepen? Daar ben ik veel te dàftig voor, zàg”.

De jongens schaterden van de lach. Rolf kreeg een inval en riep: „Zeg jongens, ik weet wat. Laten we met Sinterklaas eens een leuke grap hebben en die verwaande jongen een pakket thuis sturen”.

Rob was direkt voor het plan te vinden, maar Bert vond, dat hij geen grappes uit kon halen bij de klanten van zijn vader. Ric haalde de schouders op.

„Bah, wat heb je eraan zo'n vreemde snoeshaan te plagen?”

„Juist leuk met Sinterklaas”, hield Rolf vol. „Dat verwaande joch denkt, dat hij een cadeau krijgt en dan wordt hij er alleen maar opgezet”.

„En jullie worden gewroken”, zei Rob.

„Nou ja, ik wil geen spelbreker zijn”, zei Bert. „Als Rob nu nog even om 't hardst wil lopen met me, dan ben ik te vinden voor elk plan”.

Rob zuchtte en gaf zijn boodschappenmand aan Ric. Hij zou Bert zijn zin maar weer geven. Na die ene keer op school, die hij per ongeluk had gewonnen, had hij ettelijke keren tegen het dikkertje gelopen, maar altijd kwam hij één of twee stappen achter hem aan.

Ook nu bleef hij achter en Bert had schik.

„Houd maar vol, Rob”, hijgde hij. „Je wint 't vast nog eens van me”.

Ze lachten alle drie om de hardlopersmanie van Bert en toen maakten ze hun plannen. De volgende week woensdag zouden ze 's middags bijeen komen bij Rob. Dat was de enige, die 'n eigen kamertje had. Alle vier zouden ze dan iets meebrengen om in het pak

te doen, dat ze naar 't kasteel zouden sturen. — „En denk eraan, een gedicht erbij, hoor”, riep Rob.

„En wie moet de surprise bezorgen?” vroeg Bert, die nu al angstig was bij de gedachte aan de hond.

„Dat zullen we woensdagmiddag wel uitkienen”, riep Bert. „Zorg nu allemaal maar, dat je iets leuk bedenkt”.

Hoofdstuk X.

De St. Nicolaas-surprise.

In 't gezellige kamertje van Rolf zaten de drie vriendjes bijeen.

Hè, wat fijn toch, zo'n eigen kamertje”, zuchtte Rob. „Ik moet thuis op zolder slapen, omdat er voor de bakkerij zo weinig ruimte is”.

„Nee, dan heeft Zeno het fijner”, grinnikte Rob. „Minstens drie zitkamers en twee slaapkamers”.

„Wie is Zeno?” vroeg Ric.

„Zo heet die jongen uit 't kasteel”, vertelde Rob. „Wat een naam hè? Dat ben ik te weten gekomen van de brievenbesteller. Zeno van Boetselen Anevoort”.

„Haal nu je spullen maar voor de dag”, zei Ric ongeduldig. „Zou er niemand kunnen komen?”

„Sientje kan ons een kopje drinken komen brengen, maar ik laat haar niet binnen. Tegen St. Nicolaas-avond mag je best geheimen hebben.

Bert was de eerste, die zijn surprise te voorschijn haalde. Het was een wol-

len speelgoedschaapje met kleine krulletjes en een blauw lintje om de hals.

Het gedicht, dat hij gemaakt had, luidde:

Hoe vind je wel dit mooie schaap?
Jij deftige verwaande aap.
't Heeft krulletjes, een lijfje vol
Net als jij op je schapenbol.

De drie anderen klaptten in hun handen van pret.

„Goed is-ie, zeg. Wie nou?”

Ric trok uit zijn tas een verformfaaid popje met een blonde, verwarde krulpruik. Het had een keepje om en onder dat keepje droeg het een ruw genaaid wollen broekje en een trui. De capuchon van de keep was opgezet.

Ric las nu zijn gedicht voor:

Als je woont op een kasteel
En het regent nogal veel,
Dan doe je maar een keepje aan
En laat de kap over je krulletjes gaan,
En niemand zeg je dan gedag,

Omdat dat om je deftigheid niet mag.
„Echt leuk. Dat kan-ie in zijn zak steken”. „Hoe kom je aan dat poppetje en die kleren?”

„Allemaal ouwe rommel van mijn zusje. Vind je 't gedicht echt leuk? 'k Heb er twee avonden op zitten broeden”.

„Open, doe eens open!”

De jongens maakten vlug de tafel leeg en Sientje, het dienstmeisje van de dokter, kwam binnen met een blaadje, waarop vier kopjes chocolademelk stonden. Ze zette de kopjes voor de jongens en bleef staan wachten.

„De kopjes zal ik maar weer meenemen”, lachte ze.

Toen Sientje verdwenen was, kwam Rolf met zijn maaksel voor de dag. Hij had een vel papier genomen en daarop een uitgeknipt plaatje geplakt. Het prentje stelde een eigenwijs kereltje met een bril voor, een lei onder zijn arm en een sponzendoos in zijn hand. Op zijn hoofd, waarvan Rolf het haar weggeknipt had, waren met zwarte inkt kleine krulletjes getekend. Onder het plaatje stond:

Ik ben een deftig kereltje
En mag niet naar een school.
Daar gaan gewone jongens heen
En maken grove jool.
Mijn mooie witte krulletjes
En al mijn fijne spulletjes,
Ze blijven netjes heel,
Als ik zit op het kasteel.

(Wordt vervolgd).

Bijna te laat

DOOR C. Th. JONGEJAN - DE GROOT

„Ik vind het ene nog leuker dan 't andere,” zei Rob. „k Hoop, dat jullie mijn cadeautje ook aardig vinden.”

„Mijn cadeautje,” proestte Ric. „Moole cadeautjes, zeg.”

Rob haalde een kinderspeentje te voorschijn. De ring en de kraag waren van marsepein en de speen was van chocolade.

„Ja, van mij krijgt hij een echt cadeautje,” knikte Rob. „Hij kan het opeten en ik heb het van mijn vader uit de bakkerij mogen nemen.”

„Heb jij dan tegen je vader verteld, wat we van plan zijn?”

„Nee, natuurlijk niet,” lachte Rob. „Zulke dingen vinden grote mensen nooit goed. Luister nou naar mijn gedicht.”

Ik heet Zeentje

En ik heb behoefte aan een speentje

Ik ben net zo'n meisjeswicht

Met krulletjes om mijn gezicht.

„Nou ja, hij kan er toch niets aan doen, dat zijn haren zo krullen,” zei Bert.

„Stil nou, laat Rob lezen, juist leuk zo”, vond Ric. „Welke jongen heeft er nu ook zulk haar.”

Rob las weer:

Ik ben een goeverneur

En kom niet buiten de deur,

En ik wil niemand groeten.

Gedag van Zeentje, de Zoete.

Opgetogen begon het viertal de surpri-

ses in te pakken. Rob had vloeipapier meegebracht en alles werd keurig verpakt in een grote doos van Rolf. Zorgvuldig waren alle etiketten verwijderd. Op 't kasteel mochten ze niet vermoeden uit welke hoek de wind waalde.

„Wij weten nergens van hoor,” zei Ric.

„Nou ja, als vader en moeder er achter zouden komen en ze mij regelrecht zouden vragen, of ik meegeholpen had, dan zou ik er niet om jekken,” zei Rolf.

„Kan het dan uitkomen?” vroeg Rob met een angstig gezicht. „Vader levert brood aan 't kasteel.”

„En mijn vader moet er ook wel eens heen,” schrok Bert.

„Och, 't komt niet uit,” lachte Rolf.

„Denk je heus, dat ze dat allemaal uit gaan zoeken? Met Sinterklaas wordt er zoveel onzin verstuurd.”

„Wie zal 't wegbrengen?” vroeg Ric.

„Wij gaan met ons viertjes tot 't hek,” zei Rob. „En dan gaat één van ons het hek binnen en zet 't pak voor de deur. Hij drukt op het belletje en loopt dan hard weg.”

„Maar die hond,” weifelde Bert.

„De brievenbesteller heeft gezegd, dat de hond 's avonds na 't eten in de kennel gaat,” vertelde Rob.

Bert bleef bedenkelijk kijken. Je kon nooit weten, of ze voor een keer niet eens van de gewoonte af zouden wijken en waar moest je heen, als de hond gromde

niet: Kind, kind, kind, wat zie je er weer uit, je lijkt wel een nikker, maar hij gebruikt het lieve woordje: moorke. Maar nu is het avond. De kleine meld is gewassen; ze heeft haar witte nachtjaponnetje aan en ze zit nu stil en is zoet. (s. II)

Hij tilt het meisje op. Het licht van de lamp weerspiegelt in haar glanzende kikers: „Een sterreke in elk oog.” En dan komt de mooiste regel uit het gedicht (r. 3 van s. III). Zeker het hele gedicht is mooi, het is muziek, het heeft een heerlijk fris ritme, het is een schilderijtje, het is vol hartelijkheid.

Ondanks al die verkleinwoordjes wordt het toch niet zoetelijk; het houdt iets flinks, vooral door die laatste krachtige woorden: hart, bloed, kind.

Maar om die derde regel van s III heb ik het gedicht gekozen. Hier wordt het gemoed geraakt. Het is of hierdoor een elektrische stroom door heel het gedicht gaat. De dichter is arm, hij heeft heel veel

zorgen; jarenlang, meer dan 10 jaar heeft hij buiten zijn geliefde Vlaanderen moeten leven; wat een „armoe.”

Maar dit lieve kleine meisje is zo'n schat voor hem, zo'n bezit, zo'n rijkdom, dat hij alle narigheid vergeet, die armoe eenvoudig niet meer ziet, er blind voor is op dat ene heerlijke moment.

De voordracht zal niet moeilijk zijn. Laat vooral dat muzikale en het tintelend ritme uitkomen. Bij het zeggen van de twee laatste regels moet je, hoe jong je ook bent, je toch kunnen voorstellen, wat deze vader gevoeld heeft. En ze dan zeggen, zonder aanstellerij, maar zonder schroom je eigen gevoel daarin uitdrukken en de voordracht afsluiten met een hartelijk: mijn kind!

Nu ga je het van buiten leren. Een Vlaams dichter heeft gezegd:

Van buiten kennen is van binnen kennen.

Rotterdam FRANS C. VAN DORP.

en er niemand was om hem terug te roepen?

„Ik zal 't pak wel voor de deur neerzetten,” zei Rob. „'t Is immers donker en ik steek een stuk worst in mijn zak. Als die hond er is, dan geef ik hem een stukje worst en dan doet hij me niets.”

De jongens spraken af, dat ze Sinterklaasavond om zeven uur precies present zouden zijn voor het huis van Rob. Rolf zou 't pak meebrengen, waarop met grote letters geschreven stond:

Jongheer Zeno van Boetselen-Anevoort

Je kon met Sinterklaas net zoveel pakken in en uit huis meenemen als je maar wilde, niemand vroeg, waar je heen moest. Het was een fijn plan en al hadden ze alleen het plezier van 't verzenden maar, ze zouden zich kostelijk gewroken hebben op dien jongen, die Ric en Bert zo uit de hoogte behandeld had.

**Hoofdstuk XI.
Sint Nicolaasavond.**

Met ingehouden adem en uitgestrekte halzen wachtten Ric, Rolf en Bert bij 't hek van het kasteel. Rob sloop over het grasperk naar het huis toe. De hond was er gelukkig niet. 't Stuk worst kon in zijn zak blijven.

Het portiek was verlicht door een elec-

trische hooglamp. 't Was maar te hopen, dat er niemand in de gang was, want dan zouden ze zien, wie er voor Sinterklaas speelde.

Rob trok nog vlug zijn pet diep over de ogen, zette het pak vlak voor de voordeur neer en drukte hard op de bel. Toen liep hij op een holletje naar zijn vriendjes amen wachtten ze in het donder open zou gaan.

st eigenlijk zelf voorkomen.”

lachte Rob. „Dat zou 't leukste zijn.”

De deur ging open. Een huisknecht met een gestreept jasje nam het pak op en droeg het naar binnen.

„Popje gezien? Kastje gaat dicht,” zei Bert.

„Wat zou ik er graag bij zijn, als jongheer Zeno 't pak opende,” grinnikte Ric.

„Maar nu gaan we terug naar onze eigen Sinterklaaspakketten,” zei Rob.

„'t Zal mij benleuwen, of ik dat boek van Robinson Crusoe nog krijg. Ik heb het met dikke, vette letters op mijn verlanglijstje gezet.”

„En ik moet ook gauw naar huis, want ik moet nog voor Zwarte Piet spelen vanavond,” zei Bert. „Een fijn costuum hebben we. Een roode baret met een zwarte veer en een fluwelen poffbroek en ik maak me helemaal zwart. De kleintjes mogen me niet herkennen.”

Allemaal verlangden ze nu naar huis en ze zetten er de pas in. 't Was buiten op straat ook niets prettig. Donker en zo echt waterkoud. Echt weer om naar de warme haard te verlangen.

Rob, die als laatste overbleef, legde de weg naar huis in draf af. Moeder zelf deed de deur voor hem open.

„Zo jongen, ben je daar? Trek je jas maar uit en ga maar gauw naar binnen. Je pantoffels staan klaar en 't is binnen heerlijk warm.”

„Is vader nog niet thuis, moe?” vroeg Rob.

„Nee, maar we kunnen hem ieder ogenblik thuis verwachten. En we hopen dan maar, dat hij niet weer weggeroepen wordt.”

Precies op hetzelfde ogenblik klonk buiten de claxon en moeder liep weer terug naar de voordeur.

„Zie ginds komt mijn vader, de dokter al aan,” zong Rolf en zijn broertje schaterde van de lach.

Even later kwam de dokter binnen.

„Zo jongens,” lachte hij, „is 't feest nog niet begonnen? Geef me om te beginnen maar eens een groot stuk boterletter.”

„Hè,” zei hij, „heerlijk zo'n gezellige warme kamer vol mensen.”

„Je overdrijft wel een beetje,” vond moeder. „We zijn maar met ons viertjes en dat is geen kamer vol mensen.”

Vader staarde peinzend in het vuur.

„Nee,” zei hij, „maar als je uit zo'n grote stille kamer van een eenzaam huis komt, waar een oude man zo zelig alleen zit, dan voel je je eigen mensen als een rijkdom om je heen.”

„Waar ben je dan geweest?” vroeg mevrouw.

„k Werd immers op het kasteel geroepen,” zei de dokter.

Rolf, die bezig was een locomotiefje voor zijn broertje op te winden, zette het speelgoed neer en spitste de oren, toen hij hoorde waar zijn vader was geweest.

„Wie was daar de zieke? De grootvader?” De dokter schudde het hoofd.

„De grootvader is eigenlijk altijd patient. Hij wordt zo gekweld door reumatische en lijdt soms ondraaglijke pijnen. Neen, 't is de kleinzoon. Die ligt met een gevatte kou in bed. Direct gevaar is er niet, maar ik moet hem toch in de gaten houden, 't is zo'n tere jongen.”

Rolf prutste verlegen aan het locomotiefje, dat het kleine broertje hem weer in de handen had gestopt. Vervelend, dat ze dat pak nu net gestuurd hadden, terwijl die jongen ziek was. Ja, als ze dat nu geweten hadden.

„En 't valt zo moeilijk de jongen te behandelen, omdat hij zich niet goed verstaanbaar kan maken en je vragen niet verstaat. Hij is immers doofstom.”

Pats.....

Met een slag had Rolf het speelgoed uit de handen laten vallen.

Vader keek op en schrok, toen hij het verschrikte gezicht van zijn jongen zag.

„Wat is er, kerel? Voel je je niet goed?”

„Is..... is die..... is die jongen doofstom?”

„Ja, schrik je daar zo van?”

„Maar..... ik heb..... wij hebben..... er is een pak heen,” stotterde Rolf.

„Een pak van jou en de anderen?” vroeg de dokter verwonderd. „Hoe kwam je erbij hem een cadeautje te sturen?”

„We vonden hem..... hij was zo..... hij had zulk gek haar.”

Vader wenkte Rolf om hem te volgen naar zijn spreekkamer.

„Vertel me nu eens precies, wat je uitgevoerd hebt en wie er van de partij was,” vroeg de dokter streng.

Hortend en stotend kwam het verhaal van de surprise eruit. Toen Rolf eindelijk zweeg, bleef hij verlegen naar de grond staren. Er zou nu wel wat voor hem op-

zitten. Vader was in die dingen lang niet gemakkelijk.

En toch viel dokter Reman niet boos uit tegen Rolf. Het duurde heel lang eer hij begon te spreken en toen klonk zijn stem zo verdrietig en zo teleurgesteld.

„Jonge”, zei hij zacht, „als je wist, wat je gedaan hebt, zou je je diep schamen. Denk je eens in hoe ongelukkig die jongen is. Hij werd doofstom geboren. Zijn vader was zeeofficier. Hij verdrong voor hij zijn kind gezien had. Toen hij vier jaar was, stierf ook zijn moeder. Hij kwam toen bij zijn grootvader. Als je vanavond die arme, oude, eenzame man daar had zien zitten met die angst in zijn ogen om zijn jongen. Hij vertelde me hoe nodig het eigenlijk was, dat Zeno een doofstommen-instituut bezocht, maar dat hij dat niet kon om zijn gezondheid en omdat ze elkaar niet missen konden.

Nu zit de oude man daar eenzaam en zijn kleinzoon ligt op bed met hoge koorts en julle..... julle sturen hem dat pakket.”

Rolf had zijn hoofd in zijn armen verborgen en snikte het uit.

„Ja, het was gemeen van ons, maar we wisten toch niet, dat die jongen zo ongelukkig was.”

De dokter legde zijn hand op Rolf's schouder.

„Neen, jij en je vriendjes wisten dat niet en daarom is je daad meer ondoordacht dan gemeen. Je hebt geoordeeld naar de schijn en je was onopzettelijk wreed.”

Hij wachtte even en vervolgde dan: „Maar nu eis ik van je, dat je 't zelf weer in orde maakt ook. Jij gaat vanavond nog naar het kasteel en je vertelt tegen de oude heer, hoe de vork in de steel zit. De misplaatste grap moet hem erg gegriefd hebben.”

„Maar vader, ik durf er niet heen te gaan.”

„Je hoeft niet alleen te gaan. Ga maar naar de andere jongens en vraag, of ze meegaan met je.”

„Moet dat vanavond dan nog?” snikte Rolf.

„Zou een uitstel tot morgen je een prettige Sinterklaasavond bezorgen?” was dokters wedervraag. „Ga naar je vriendjes en denk eraan, dat ze 't hun ouders vertellen, anders zal ik het doen.”

Vijf minuten later was Rolf weer op weg naar zijn vrienden. Hij hield nu niet, loodzwaar leken hem zijn benen.

Eerst kwam hij bij Ric, toen bij Rob en later bij Bert. Wat vlug gewisselde woorden brachten de vriendjes op de hoogte. Ze moesten hun ouders op de hoogte stellen, of ze dat wilden of niet. Rolf's vader was de huisdokter van hen allemaal en vroeg of laat zou hij wel te weten komen, of de jongens hun ouders verteld hadden, wat voor een misplaatste grap ze hadden uitgehaald.

(Wordt vervolgd)

ONS WERKHOEKJE.

Voordat je met vakantie gaat, moet je je krachten nog eens op dit kruiswoordraadseltje beproeven. Je hoeft niets op te zenden. En alvast bij voorbaat een heel plezierige vakantie toegewenst.

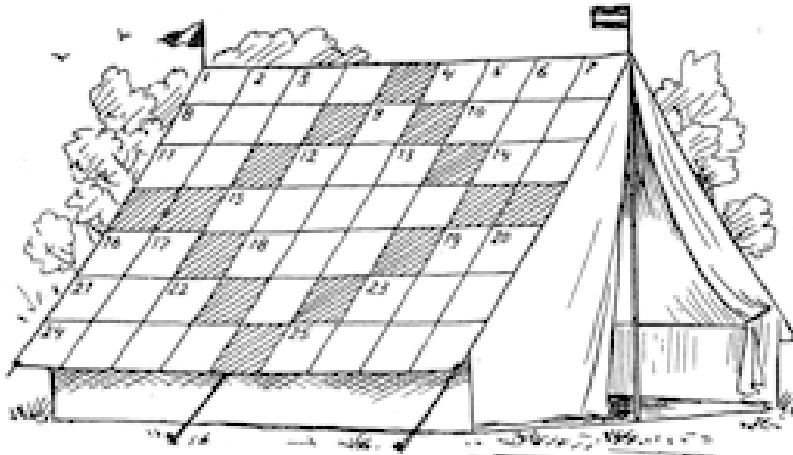
horizontaal.

1. Een „doekwoning”. 4. stuk linnen. 8 loofboom. 10. vóór. 11 maanstand. 12 wasmiddel. 14. eerste. 15. jaargetijde. 16. dat

zeg je als je koud bent. 18. latwerk. 19. niet noemend (afk.). 21 ijzerhoudende grondsoort. 23. 't is geen land. 24. zwarte, kleverige stof. 25. vaartuig.

vertikaal.

1. hok. 2. eikeschors. 3. normaal peil (afk.). 5. voorszetsel. 6. roem. 7. hok. 9. keukengerel. 12. zit aan ons hoofd. 13. heel bekende krant. 16. stomp. 17. slank, viervoetig dier. 19. nieuw. 20. om iets mee te vangen. 22. zangnoot. 23. bijwoord.

HOOFDSTUK XII

Op het kasteel.

„Wat? wilden jullie eigenlijk mijnheer spreken? Ja, maar dat gaat zo maar niet”.

Verwonderd keek de huisknecht naar de vier jongens, die daar zo bedremmeld op de mat stonden. Ineens ging hem een licht op. Hij had wel eens verhalen gehoord over dorpen, waar jongens op Sinterklaasavond zingend rondgingen om lekkers op te halen.

„Eh..... jullie komt toch niet zingen van de rommelpot of zolets? Er is hier een zieke.”

Over de bedrukte gezichten van de jongens gleed toch even een glimlach. Het was ook zo dwaas, dat de knecht dacht, dat ze kwamen om te zingen, terwijl ze stonden te beven op hun benen.

Rolf trok de stoute schoenen aan en kwam een stap naar voren.

„We moeten mijnheer spreken. 't Is van erg groot belang. 't Gaat over..... over Zeno, over jongeheer Zeno,” zei hij.

De knecht haalde de schouders op en verdween. Stil en gelaten wachtten de jongens op de dingen, die komen zouden. De knecht bleef nogal lang uit, maar de jongens waagden het zelfs niet te fluisieren. Het was zo stil in het deftige huis, dat ze schrokken van het knerssen van de oude friese klok, die langzaam acht slagen deed horen.

Daar kwam de knecht weer aan.

„Willen jullie mij maar volgen? Maar doe vooral zachtjes.”

Deze waarschuwing was overbodig. De deftige tapijten en lopers dempten alle geluid en niemand had zin een klink te geven.

Toen de knecht de deur van de kamer opengooide, waarin de oude heer zat, durfde niemand naar binnen te gaan. Het was alweer Rolf, die eindelijk de stap waagde.

Bij de haard zat de grootvader van Zeno. Hij leunde in een geweldig grote fauteuil en over zijn knieën lag een plaid. Aan zijn voeten lag de hond, die

even gromde, maar met een „koest Kora” tot zwijgen werd gebracht.

De jongens durfden bijna niet opkijken, tot ze de vriendelijke stem van de oude heer hoorden.

„Wel jongens, waarmee kan ik jullie van dienst zijn?”

Rolf keek op. Zijn ogen ontmoetten de zachte, vriendelijke ogen en opeens vatte hij moed.

„Wij kwamen over het pak praten, dat we gestuurd hebben aan Z..... aan uw kleinzoon.”

„We hebben ons vergist,” zei Bert met een benepen stem.

„Het was flauw van ons,” plepte Rob.

„Hebben jullie mijn kleinzoon een cadeautje gestuurd en moest het hier niet zijn?”

Ric deed nu ook een duit in het zakje.

„Ja mijnheer,” zei hij. „Dat pak met die rare flauwe dingen, dat was van ons.”

„Er is wel een pak gekomen voor Zeno, maar dat is nog niet open gemaakt. Het is gelegd bij de cadeautjes, die ik voor hem bestemd heb.”

„O, mijnheer, wat fijn, dat het pak nog dicht zit. Mogen we het dan alstublieft ongeopend terug hebben? Fijn, dat het niet open gemaakt is.”

„Jawel, dat mogen jullie wel, maar dan moeten jullie mij toch eerst vertellen wat er met dat pak eigenlijk aan de hand is.”

Weer zwegen de vier. Toen begon Rolf moedig:

„Wij dachten, dat Zeno zo vreselijk verwaand was, omdat hij niets zei als hij één van ons zag en omdat hij niet bij ons op school kwam.”

„En wij vonden zijn krullen ook niet mooi”, hield Bert.

„Voor een jongen niet,” matigde Bert.

Een glimlach gleed over 't gezicht van de oude heer, toen hij door zijn eigen spierwit krulhaar streek.

„En toen hebben we hem geplaagd met versjes en flauwe dingen en toen hoorden we, dat hij ziek was en..... en..... en doofstom.”

„En dat was gemeen van ons,” zei Bert.

Het bleef nu even stil. Toen begon Zeno's grootvader te spreken. Zijn stem klonk niet boos. Alleen maar erg bedroefd.

„Schijn bedriegt dikwijls, jongens. Dat zie je alweer. Als Zeno jullie pak had open gemaakt, dan had je hem onnoemelijk gewond. Hij komt al zo erg veel tekort bij andere jongens. Dit is een goede les voor je geweest. Leer voortaan voorzichtig zijn.”

Dan wendde hij zich tot Rolf. „Zo, en nu moeten jullie je namen nog noemen.”

De jongens noemden hun namen en keken in het vriendelijke gezicht.

„We speelden vroeger altijd om het kasteel,” zei Rolf. „Daarom vonden we het ook vervelend, dat Zeno niet bij ons op

school kwam. We hadden gedacht.....”

„Hadden jullie gedacht, dat je door middel van mijn jongen het speelterrein kon behouden? Nu, maar dat vind ik een pracht idee. Laten we afspreken, dat jullie Zeno op komt zoeken, zo gauw hij beter is.”

„Ja, mijnheer, graag mijnheer.”

„Maar....., de droeve trek gleed weer over het oude gezicht — geduldig zijn hoor, als mijn jongen jullie niet begrijpt. Hij kan niet zo meespelen als andere jongens. Maar hij heeft een prachtige verzameling boeken en postzegels.”

De oude heer reikte hen de hand.

„Rolf hoort van zijn vader wel, hoe het hier gaat. Tot ziens, jongens.”

In de deuropening stond weer de bediende, die hen uit zou laten. Op een wenk van de oude heer ging hij hen voor naar de deur. Even later stonden ze met het pak in hun armen op straat.

Vier jongens op straat. Vier uitgelaten jongens op Sinterklaasavond met een hart, dat zo licht is als een veertje. Jongens, die een pak, een gemeen pak verstoppen in een greppel, waar ze 't later kunnen verbranden, omdat niemand..... neen niemand de inhoud mag zien.

„Weet je nog die dag, dat we opgesloten zaten op 't kasteel?” vraagt Rolf.

De jongens zwijgen. Wat bedoelt hij? Natuurlijk herinneren ze zich die dag nog heel goed.

„Toen was alles eigenlijk net eender als vandaag,” zegt Rolf.

De anderen zwijgen nog steeds. Neen, nu begrijpen ze Rolf toch niet.

„Toen hadden we bijna een nacht in de kelder gezeten. We kwamen er net op het nippertje uit.”

Nu begrijpen ze eindelijk, waar Rolf heen wil.

„Ja, net als vandaag,” zegt Ric.

„Als Zeno 't pak opengemaakt had, zou 't vreselijk geweest zijn voor ons en voor hem.”

„Dat was ook op 't nippertje,” knikt Ric.

„Ik geef Zeno mijn mooiste postzegels, als hij beter is,” zegt Rob.

„En ik stuur hem een taart van geld uit mijn spaarpot,” zegt Ric.

Rolf en Bert hebben ook hun plannen. Ze praten erover als ze samen overblijven op het laatste eindje naar huis.

Dan ineens zegt Bert: „Rolf, zullen we nog even? Van hier naar mijn huis? Wie er 't eerste is.”

En Rolf doet het. Hij vliegt over de weg. Hij schijnt wel vleugels aan zijn voeten te hebben, want het is zo licht en zo blij in hem.

En hij wint het dit keer van Bert ook. Maar wat maalt Bert daarom?

In hun harten is alleen nog maar plaats voor blijdschap.

Ze hebben een boze daad ongedaan gemaakt.